

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bp.

(Hely)

Pesti Napló

1922. 3. 29

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.241

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Jean bácsi

(Egy pincér vendégszolgálatának jubileuma)

Jean bácsit valódi néven Bezael Dávidnak hívják és kilenc év óta a Newyork-kávéházban szexuálisan a reggeliket és ebédszüneteket. Hatvanhárom éves, hét gyereke van, a legkisebb négy éves az egyik fia pedig zongoraművésznek készül. Verséről indult neki a világnak és husz év előtt került Pestre. Közben olyan utat tett meg a nagyvilágban hogy bármely globetrotternek is dicsőségére válhatnék. Volt Párisban, Londonban, Milánóban, Barcelonában, Kairóban, Bukarestben, Belgrádban, Alexandriában, Galatzban, sőt még Lüle-Burgasban is nála rendelték az emberek a tejszínes kávét szűrve és sok habbal. Közben nyelveket sajátított el és Bezael Dávid saját bevallása szerint ma a következő nyelvekben otthonos: magyar, német, francia, spanyol, olasz, román, bolgár, szerb, horvát, szlovén, török és görög. A feleségét Barcelonában kapta és Jean bácsi odahaza csak spanyolul beszélget, közben pedig szorgalmasan tanulja az esperanto nyelvet.

Nem is olyan kis dolog egy ilyen ötven éves jubileum és a pincérek valóságos népi ünnepélyt rendeztek Bezael Dávidot (a szónok mindig Adámet Jean bácsi tiszteletére. A népi ünnepély hétfőn mondott) minden mellékkörülményre való tekintettel volt a Newyork-kávéház pincéjében; hajnali két órakor kezdődött, amikor a kávéházból már elmentek egy Haller István — a választások előtt. Most egy a vendégek. Vagy százötven ember lehetett ott: asztalok és a kávéipartársulat nevélegvegyes és legérdekesebb társaság. Az asztalok mellett, milyen nehéz és milyen szép mesterséget terítve, a Newyorki gazdái fényes lakomára és a pincérség.

gondoskodtak, hogy jól legyen ünnepeljen Jean bácsi. Voltak pincérek, egyesületek képviselői, írók, újságírók, a törzsközönség legérdekesebb tagjai, még Ez nagyon tetszett. Aztán különböző testületek megszokott hétköznapi ruhájában: frakkban, fekete nyakkendővel. A pincérek, akik kiszolgáltak, már ünnepélyben voltak: szürke és kék utcai ruhában.

Az arca komoly volt és ünnepélyes, modora nagyszónok és Bezael Dávid meghatottan válaszolt az világi, nem árult el semmi felindulást, tudja, hogy ünnepelésre. „Meine hochgeehrten Damen und Herren, viselte olyan jól magát, mert bizony sirvafakadt, amikor a pincérek dalárdája az erős akusztikájú pincében belefogott a megnyitó körúba. Jobbján a felesége állt, akit Barcelonából hozott magával Jean bácsi. Elegáns fekete ünnepélyben volt az asszony, magas, fekete spanyol nő, sokkal tekintélyesebb külsejű, mint Jean bácsi, akit mégis csak megviselt a földkörüli ut és az ötvenévi nehéz, keserű szolgálat. Aztán sorban ültek a gyerekei, kivéve a négyévest, akit mégis lefektették aludni. Annyi főköszöntőt kapott Jean bácsi, hogy nincs az a politikai párt, vaesora, ahol oly számosan és oly melegséggel ünnepelnék a vezért. A szónokok a lelkes és kitartó munkást ünnepelték Jean bácsiban, aki fáradhatatlanul dolgozott, nem voltak ambíciói — még csak főpincér sem akart lenni. Talán épp erre való tekintettel a főpincérek egyesülete disztagjának választotta.

Érdekes volt a keresztényszozialista pincérek szónokának beszéde, aki politikai hurokat pontelve, kifejtette, hogy ők testvériséget, szeretetet és a

A pincér olyan, — mondotta — mint a szíves, mindjárt megkapja a kritikát a közönségtől. Ez nagyon tetszett. Aztán különböző testületek megszokott hétköznapi ruhájában: frakkban, fekete nyakkendővel. A pincérek, akik kiszolgáltak, már ünnepélyben voltak: szürke és kék utcai ruhában.

beszéd. Köszöntö meg az ünnepelést. Aztán leült és tovább ette a tortát. Most a pincérek dalárdájának szónoka állott fel szólásra és a következőket mondotta:

— Nekünk, dalosoknak, nincs szavunk, mi gondolatunkat dalban szoktuk kifejezni.

És felharsant az a bizonyos borsdal, amelyet ilyen alkalmakkor a dalosegyesületek el szoktak énekelni. Hajnali fél négy volt, amikor egy fotográfus is megjelent és Bezael Dávidot megörökitette a családjával együtt. Mereven nézett Jean bácsi a fotográfus gépébe, az arca komolyságot, megfontoltságot árult el, bizonyos, ha nem irónak semmit a kép alá, a közönség azt gondolhatná, hogy ez itt egy politikus. Egyáltalán mindenki sokkal meghatottabbnak látszott ezen a fura és érdekes éjszakán, mint az ünnepelt. Ő tudja, szegény, hogy megérdemelte farsadóság életéért ezt az ünnepelést. Ötven évvel ezelőtt vette magára a frakkot és azóta nem került le a testéről. A frakkban és kemény ingmeliben megszokhatta az uralom viselkedést, amely nem árulja el a belső felindulást. Ezért volt Jean bácsi egész élete olyan, mint egy államférfi. (b. l.)